

דנ"פ 38937-02-25 - חאלד ג'בארין נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

דנ"פ 38937-02-25

לפני: כבוד הנשיא יצחק עמית

המבקש: חאלד ג'בארין
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית
המשפט העליון (כב' השופטים י' אלרון, ח' כבוב
וי' כשר) בע"פ 2316/23 מיום 2.2.2025
בשם המבקש: עו"ד יונתן דדון

החלטה

1. בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה (השופטים י' אלרון, ח' כבוב וי' כשר) מיום 2.2.2025 בע"פ 2316/23, שבו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דין שבגדרה הורשע בעבירת רצח בכוונה תחילה, ובהמשך לכך נגזר עליו עונש מאסר עולם חובה (להלן: פסק הדין).

2. על פי המתואר בכתב האישום, המבקש ואמל מחמיד (להלן: אמל) קשרו קשר להמית את הזמר המוכר והמצליח שפיק כבהא מסלאחה (להלן: המנוח). במסגרת הקשר פנה המבקש אל אדם נוסף, מוחמד מחמיד (להלן: מוחמד), וביקש ממנו קטנוע כדי שישמש לירות לכיוונו של רכב שעשוי להימצא בו אדם, מבלי לשתפו בכוונה לגרום למותו של המנוח. לאחר שמוחמד נעתר לבקשתו, השלושה נסעו לביתו של המבקש, והסירו את לוחית הזיהוי של הקטנוע. בהמשך, המבקש ואמל הצטיידו בנשק ובתחמושת ולאחר מכן ארבו למנוח כשהם רכובים על הקטנוע ועקבו אחרי רכבו, ובסופו של דבר המבקש ואמל ירו באמצעות הנשק לעבר המנוח וגרמו למותו.

3. בכתב האישום, רצח המנוח יוחס בצוותא למבקש ולאמל, מבלי שפורט בו מי נהג בקטנוע ומי ביצע את הירי (עבירה לפי סעיפים 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בנוסחו קודם לרפורמה בעבירות ההמתה (להלן: חוק העונשין)). אולם, משיקולים ראייתיים, הוגשו כתבי אישום נפרדים ביחס

למעורבים ברצח - כתב אישום אחד הוגש כנגד אמל ומוחמד והתברר בבית המשפט המחוזי חיפה - תפ"ח 46914-01-14 מדינת ישראל נ' מחמיד (להלן: עניין אמל); כתב אישום אחר הוגש כנגד המבקש והתברר אף הוא בבית המשפט המחוזי בחיפה - תפ"ח 46930-01-14 מדינת ישראל נ' ג'בארין.

4. לאחר שהתקיים הליך הוכחות בעניין אמל, קבע בית המשפט המחוזי (השופטים ר' פוקס, ד' פיש ו-ח' שרעבי) בהכרעת דינו מיום 31.1.2017 כי אמל הוא שנהג בקטנוע, בעוד שהמבקש ישב מאחוריו, ירה לעבר המנוח והמיתו. עוד נקבע כי אמל לא היה חפץ במות המנוח ולא ידע על כוונת המבקש לעשות כן, ואף הופתע מכך בזמן אמת, ועל כן הורשע בעבירת קשירת קשר, החזקה ונשיאה של נשק שלא כדין והריגה בצוותא.

5. לצד זאת, בהליך בעניינו של המבקש, התגבש בשלב מסוים מתווה של הסדר טיעון בין הצדדים שלפיו העבירה המיוחסת למבקש תומר מרצח להריגה, וייגזר עליו עונש של 14 שנות מאסר בפועל. ואולם, במהלך דיון הצגת הסדר הטיעון, מסר המבקש כי אינו חפץ בהסדר וביקש להמשיך בניהול ההוכחות. לאחר שהתקיים הליך ממושך, ביום 11.1.2023 ניתנה הכרעת דין בהליך, בגדרה בית המשפט המחוזי (הנשיא ר' שפירא, סג"נ א' אליקים ז"ל והשופטת ת' נאות פרי) הרשיע את המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, ובסמוך לכך נגזר על המבקש עונש מאסר עולם חובה בגין רצח המנוח.

6. המבקש ערער על הכרעת הדין, ודבק בהכחשת מעורבותו ברצח והיותו היורה שהביא למות המנוח. בפסק הדין שניתן ביום 2.2.2025, דחה בית משפט את ערעורו של המבקש פה אחד. השופט אלרון, שכתב את חוות הדעת העיקרית, קבע בפתח הדברים כי יש לחלק את טענות המערער לשני חלקים עיקריים: הראשון, טענות כלפי הקביעות העובדתיות וממצאי המהימנות שנקבעו בבית המשפט המחוזי וכלפי המסקנות הנובעות מקביעות אלה; השני, טענות ביחס לאופן ניהול ההליך והשלכותיו, בין השאר, בשל הטענה ל"שינוי החזית" ביחס לחלקו ברצח המנוח, בשל הטענה לכשל בייצוג המבקש ולנוכח הסדר הטיעון שגובש ונחשף לבית המשפט.

7. ביחס לחלק הראשון, השופט אלרון הבהיר כי נקודת המוצא לדיון היא שערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בממצאי עובדה, זאת מאחר שהערכאה הדיונית מתרשמת באופן בלתי אמצעי מהעדויות שנשמעו בפניה ומהשתלבותן במארג הראיות. וכי הדברים נכונים בפרט כשהעדים מקשים על רשויות החקירה ובית המשפט, ועדויותיהם כוללות סתירות ושינויי גרסאות המצריכים את בית המשפט לקבוע איזו גרסה מהימנה. השופט אלרון עמד על גרסאותיהם של אמל ומוחמד וקבע כי יש לאמץ את גרסאותיהם שנמסרו מהשלב של לאחר העימות שנערך ביניהם, וכי יש ראיות נוספות התומכות בגרסאותיהם. עוד קבע השופט אלרון כי אף בשים לב לזהירות המתבקשת בשל היותו של אמל שותף

לביצוע העבירה, ניכר כי גרסתו המפלילה את המבקש, עליה שב גם בעדותו, היא גרסת אמת, המבססת באופן משמעותי את אחריותו לרצח. מנגד מצא השופט אלרון כי לא ניתן לתת אמון בגרסת המבקש, וכי השקרים המהותיים בגרסתו מצטרפים למארג הראיות המכביד לחובתו ועולים כדי חיזוק ואף סיוע.

8. אשר לחלק השני, המתמקד בניהול ההליך, השופט אלרון דחה את טענת המבקש לקיומו של "שינוי חזית" המצריך את תיקון כתב האישום, משכתב האישום ייחס את הירי לעבר המנוח למבקש ולאמל, ובהמשך ייחסה המשיבה את הירי למבקש. נקבע כי לא מדובר במקרה של "שינוי חזית", מאחר שלכתחילה כתב האישום ביטא את האפשרות שהמבקש הוא זה שירה במנוח. הודגש כי התנהלות המשיבה רק צמצמה את גדרי המחלוקת, באופן שתחם את זהותו של המבקש כיורה בלבד. עוד הוסבר כי כתב האישום ייחס למבקש עבירת רצח בכוונה תחילה בצוותא. לכן, בקביעה כי שני השותפים נכללים ב"מעגל הפנימי" של ביצוע העבירה, אין בהכרח משמעות לשאלה מה היה תפקידו העובדתי של כל אחד מהם בביצוע הרצח; זאת, בעוד מודעותו של השותף לרכיבי היסוד הנפשי, היא שעשויה לבדל את האחריות ביניהם. בנוסף עמד השופט אלרון על כך שהדבר לא פגע בזכותו של המבקש להתגונן, משום שכבר בכתב האישום ייחסה לו האפשרות כאמור שהוא ביצע את הירי. כך, שהדבר לא היווה הפתעה עבורו, ובשלב מוקדם יחסית של ההליך המשיבה הודיעה כי היא מייחסת למבקש את הירי, עוד צוין כי המבקש לא הבהיר בטיעונו איזה קו הגנה נמנע ממנו בשים לב להכחשתו הגורפת.

9. כמו כן, השופט אלרון דחה את טענת המבקש כי הרשעתו בעבירת הרצח בכוונה תחילה בצוותא (ולא בהריגה בצוותא כמו שותפו אמל), מובילה לכך שבית המשפט דיבר "בשני קולות". השופט אלרון ציין כי "למעשה, אין כל קושי כי שני שותפים לביצוע עבירה בצוותא, יורשעו כל אחד בעבירה נפרדת או שונה" וכי "אחריותו של כל שותף תיקבע בהתאם לראיות ולמסד העובדתי לחובתו, וזאת באופן עצמאי גם מבלי להידרש בהכרח למידת אחריותו של השותף לעבירה" (פסקה 54 לפסק הדין). עוד הטעים השופט אלרון כי בהתאם להלכה הפסוקה (דנ"פ 4971/02 זגורי נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 583, 613 (2004) (להלן: עניין זגורי)), כדי להשפיע על מידת אחריותו של נאשם בגין זיכוי של שותפו או הרשעתו בעבירה קלה ממנו, דרוש כי תתקיים סתירה מהותית אשר לא ניתן להשלים עמה בין ההכרעות, וכי לצורך כך נקבעו שני תנאים מצטברים: התנאי הראשון, כי ההכרעה בעניינו של השותף האחר "שומטת את הקרקע" תחת ההרשעה. התנאי השני, כי התשתית הראייתית ביסוד שתי ההכרעות זהה. בענייננו, קבע השופט אלרון שהתנאי הראשון לא מתקיים משום שהשוני בין הרשעתו של המבקש להרשעתו של אמל נעוץ בהבחנה ראויה, משהוכח כי לא דומה מודעותו של אמל לרכיבי עבירת הרצח למודעותו של המבקש לרכיבים אלו; וכי התנאי השני לא מתקיים אף הוא, מאחר שהתשתית הראייתית בשתי הכרעות הדין הייתה שונה במהותה. זאת, משום שהמבקש לא העיד במשפטו של אמל, ואילו אמל היה אחד מבין "עדי המפתח" במשפטו של המבקש. עוד הוסיף השופט אלרון, כי כפי שקבע בית

המשפט המחוזי, מדובר בהכרעות דין המשלימות אחת את השנייה, ומביאות לפתרון חלוקת התפקידים בין המבקש ואמל.

10. עוד נדחו טענות המבקש לכשל בייצוג. בהקשר זה ציין השופט אלרון כי לא הובאה עמדת הסנגור הקודם בעניין, שהיא תנאי סף לבחינת הטענה; וכי לגופם של דברים, הגנתו של המבקש נוהלה באופן משובח ושקול כאשר מרבית השגות המבקש בערעור כלפי המסד הראייתי וממצאי המהימנות שנקבעו, נטענו גם על-ידי הסנגור בבית המשפט המחוזי. לבסוף, דחה השופט אלרון את טענת המבקש כי התקיים חשש להשפעה על שיקול דעת המותב עקב חשיפתו להסדר הטיעון שהתגבש. השופט אלרון ציין כי טענות המבקש בהקשר זה הן במהותן טענות לפסלות מותב אשר היה על המבקש להעלות מיד כשנודעה לו עילת הפסלות, אך שמכל מקום, לא קם בענייננו חשש ממשי למשוא פנים אשר הצדיק את פסילת המותב. זאת, בין היתר, משהסדר הטיעון לא הוצג במלואו בפני בית המשפט, ואף הרקע לו נותר עמום בחלקו בעיני בית המשפט.

11. מכאן הבקשה שלפניי, שבמסגרתה נטען כי ראוי לקיים דיון נוסף בסוגיית ה"דיבור בשתי קולות" שכן הקביעות בפסק הדין לעניין זה סותרות הלכות קודמות שנקבעו בנושא. בתוך כך, נטען כי הקביעות בפסק הדין שלפניהן ניתן להרשיע כל אחד מהשותפים לביצוע עבירה בצוותא בעבירה שונה, וכי אחריותו של כל שותף תיקבע בהתאם לראיות ולמסד העובדתי - עומדות בסתירה לסעיף 29(ב) לחוק העונשין ולפסיקת בית משפט זה בע"פ 2895/07 פרחי נ' מדינת ישראל (25.10.2007), שלפיה מידת האחריות בין כל המבצעים בצוותא היא שווה. בנוסף נטען כי נפלה טעות עובדתית בפסק הדין לעניין ההבדלים בתשתית הראייתית שעמדה לפני בית המשפט המחוזי בעניינו של המבקש ובעניין אמל. שכן בניגוד לאמור בפסק הדין, המבקש העיד בעניינו של אמל ואף אמריותו הוגשו במהלך עדותו שם. עוד נטען, כי אף בהתעלם מהטעות העובדתית הנטענת, פסק הדין מיישם באופן שגוי את ההלכה שנפסקה בעניין זגורי לעניין "דיבור בשתי קולות" משום שההבדלים הראייתיים עליהם הצביע פסק הדין בין שתי הכרעות הדין, אינם מהווים שוני מהותי להכרעה. כמו כן, מוסיף ומפרט המבקש "שגיאות עובדתיות בוטות" כלשונו שנפלו לטענתו בפסק הדין, תוך "התעלמות מוחלטת" משגיאות עובדתיות שנעשו על ידי בית המשפט המחוזי, אשר מנעו ברור ראוי של טענת "שינוי החזית" והדיבור "בשתי קולות". כל אלו מצדיקים לטענת המבקש קיומו של דיון נוסף בפסק הדין.

12. לאחר עיון בפסק הדין ובבקשה לדיון נוסף, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות. משהבקשה אינה באה בגדר המקרים החריגים והנדירים המצדיקים דיון נוסף לפי סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984. כידוע, הדיון הנוסף נועד למקרים שבהם נקבעה הלכה חדשה שעומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או שמפאת חשיבותה, קשיוותה או חידושה ראוי לקיים בה דיון נוסף (דנ"פ 20908-10-24 ורדינאן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (6.7.2025); (דנ"פ 12224-03-25 דחלה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (23.3.2025); דנ"פ 66505-09-24 חורי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (27.9.2024)). יתרה מכך, בפסיקתו של בית משפט זה כבר הובהר כי ההלכה

החדשה צריכה ככלל לעלות מפסק הדין באופן ברור ומפורש (דנ"פ 31931-07-25 פנ נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (29.7.2025) (להלן: עניין פנ); דנ"פ 1816/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (19.4.2020)).

13. עיון בפסק הדין מעלה כי לא נפסקה בו כל הלכה חדשה, לא כל שכן כזו אשר סותרת הלכות קודמות. כך, לעניין מבצעים בצוותא, כפי שנקבע פעמים רבות, אין הכרח שכל מבצע ישלים לבדו את כל רכיבי ההתנהגות הפלילית על מנת שפעולה תתגבש לכדי עבירה. עם זאת, היסוד הנפשי הדרוש להתגבשות העבירה נדרש להתקיים אצל כל אחד מבין המבצעים בצוותא לצורך הרשעתו, וכך גם מודעותם לעצם הביצוע בצוותא (ראו, למשל: ע"פ 1102/22 ראדי נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (23.4.2023); ע"פ 2648/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (19.3.2020); ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל, פ"דסד (2) 666, 693 (2011)). עוד נקבע, כי "ההכרעה אם פלוני ביצע עבירה בצוותא עם אחרים איננה תלויה העמדת האחרים לדין, אם בכלל ואם באותה העבירה. היא תלויה הממצא העובדתי במשפטו של פלוני - ושל פלוני בלבד" [ההדגשה הוספה - י"ע] (ע"פ 8250/06 פוטומקה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 לפסק דינו של השופט י' אלון (6.11.2008); ראו והשוו גם: ע"פ 4205/14 בן יצחק נ' מדינת ישראל, פסקה 66 (29.5.2016) (להלן: עניין בן יצחק) וכן בהחלטה על דחיית בקשה לדין נוסף בעניין בן יצחק, דנ"פ 7229/16 בן יצחק נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (3.1.2017); ע"פ 1475/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (15.3.2015); ע"פ 3941/99 גוטליב נ' מדינת ישראל, פסקה 6 לפסק דינה של השופטת ד' דורנר (3.10.1999)).

14. אשר לטענות לעניין אופן יישום ההלכה שנפסקה בעניין זגורי, לעניין "דיבור בשתי קולות". ראשית, טענות לעניין יישום שגוי של ההלכה אינן מקימות כשלעצמן הצדקה לקיום דיון נוסף (ראו למשל: עניין פנ בפסקה 14; דנ"פ 4533/22 קופר נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (9.8.2022)). שנית, איני סבור כי ענייננו נופל לקטגוריה של "דיבור בשני קולות", באשר אין מדובר בשתי הכרעות שקיימת סתירה מהותית ביניהם. משנקבע שהרשעתו של אמל בעבירת ההריגה "אינה שומטת את הקרקע" תחת הרשעתו של המבקש, היות וזו נובעת מהבחנה ראויה ביסוד הנפשי של המבצעים, ממילא לא מתקיים אחד משני התנאים המצטברים כאמור, לסתירה מהותית שאינה ניתנת ליישוב בין ההכרעות (ראו למשל גם: עניין בן יצחק, בפסקה 68). כך, שאף הקביעה בפסק הדין האם התשתית הראייתית הרלוונטית העומדת במרכז שתי ההכרעות שונה במהותה, הינה בבחינת למעלה מן הצורך. מכאן שהטענה ליישום שגוי ולטעות עובדתית שמייחס המבקש לפסק הדין בקביעה שהמבקש לא העיד במשפטו של אמל - לא השפיעה על תוצאתו, וממילא אינה מקימה עילה לדין נוסף.

15. יתר טענותיו של המבקש, באשר ל"שגיאות עובדתיות בוטות" שנפלו בפסק הדין, הנוגעות בעיקרן לממצאי מהימנות שנקבעו, טענות ל"כשל בייצוג" המבקש, וטענות לשינוי חזית מצד המשיבה, הן טענות ערעוריות מובהקות אשר אינן מצדיקות דיון נוסף, מאחר ו"דיון נוסף אינו ערעור נוסף" ראו:

דנ"פ 38898-06-25 סלומיאנסקי נ' פרקליטות המדינה המחלקה ליחסים בינלאומיים, פסקה 11 (23.11.2025); דנ"פ 7267/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (18.6.2024) דנ"פ 4966/19 קרני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (8.8.2019). תכליתו של דיון נוסף היא ללבן הלכות חדשות בעלות חשיבות ולא לבחון את יישומן של הלכות ותיקות על נסיבותיו של מקרה מסוים (ראו: דנ"פ 5353/21 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (27.12.2021)).

16. אשר על כן, לא מצאתי כי טענות המבקש מצדיקות קיום דיון נוסף בפסק הדין והבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט"ו טבת
תשפ"ו (04 ינואר
2026).

יצחק עמית
נשיא